

Kara Tahta

– Dilaraaksoy · 01 Nisan 2022

Yitirdiğimiz ölümlerin kara tahtaya yazılması gibiydi sevgi, ağlamayana bir meme bile vermiyordu aşk. Pabucu damdan atılmış müzmin sessizliğin bekârlığa terfi ettiği yalnızlık girdabında çocuk hayallerine gark ve şiire garptı hayat. Ben, yitirmişler senfonisinin koro şefiydim sensizlik kalbime göçeli beri. Yine sana sefertasıyla bir umut bağışladı harf; kaçından ayrıydı ve kaçından ayrıldı bilmiyorum. Yirmi dokuz harfe üvey bir kardeş getirdi zaman. Düşüp kalktığı bilgi şöleni aşk dalaveresinde 'U' ile 'Ü'ye nedime oldu.

Yazarken yaşıyor aşk, yoksa diğer türlü ölümlere nispet yaşama bir heves sevda... Biliyor musun? Yokluğundan beri düşürdüğüm umutlarımın salıncaktan beni itip çamura buladığı nice yalnızlıklar yaşadım. Bir oldu iki, iki oldu üç ve sayısızca dövüldüm her bekleyişte. Sonra unuttum, seni de... İnsan önce sevmeyi, sonra unutmayı öğreniyor. Sen bende şerbetini servetine katık eden çaresizler çekirdeğiiken, portakalın çekirdeğine düştü sevda. Hep bir düşüşler... Biliyorsun, öylece karşılıksız öylesine bir mesken ve gecekondu sabahlayan o her iç çekişlerde seni görmediğim gün kadar sana doydum ben.

Sebepsiz ölümlerimizin kara tahtada adının başrol olduğu bir cenk gibiydi sevgi, Türkçe konuşmayana "Buradayım" dedirtmezdi. "How are you today? I miss you please come with me I'm alone without you..." demez, ecnebi sevmezdi... Sonra ne oldu? Yokluğun Türkçe anlaşılmayınca kalbimde, yirmi dokuz harf, otuzuncu harfle düşman kesilince İngilizce sevdim bir de. Ah be sevda soytarım; belalı müsveddem... Nereye yazılsan orada aşksın her hecemde. Müsveddenin karalanma seferberliğinde adına grev düzenliyor aşk üstelik.

Bu gece de ilham saçıyorum işte... Neredesin, kimlesin, bilmiyorum. Prizlerde yatıp kalkıyor tomurcuklanan mesajlar; şarjı yetmiyor bekleyişlerin çünkü. "Gel" demeden önce sen, "Gitme" diyebilseydi ölümlerin adları yazılmazdı tahtaya. Senden sonra o kadar çok oldu ki mezarlıklarda yer bulamadı sevda komitesi. Herkes üst üste, herkes aynı âminde yaşıyor. Fatiha'nın azabını çekiyor imansızların yatış çileleri.

Öyle güzel ölüyorsun ki kara tahtanın silgisinden ayrıldığı ve tahta kaleminin iman tahtasına çabucak soyunup teslim edildiği arsızlıklar taşıyor gidişlerden.

Şimdi o kadar güzel misafırsın ki yastığın başucuna konup yerini rahatlattığı en güzel ölüsün.

İmamın hazır olda durası, seni sevip koklayası geliyor.

Böyle de ayıp gidiyorsun, her seferinde.

Ölümlerin benden türküler beklediği ilkbahar neminde kışı özlüyorum şimdi de.

Karda güzeldi seni anmak, beyazda güzeldi umutlanmak ve sazında güzeldi gelmeyişini tıngırdatmak.

Bu kez olmadı, çiçekler açıyor. Ölümlerin merceğinden bakıp da hayata; kelebeklerin konduğu çiçeklerden özür dilemek için karşı kıyıya geçmesi gerekiyor.

Yer değiştirmek sen varsan güzeldi, yoksun, yok... Yaşayanların mateme sığındığı gecenin limanlarında hecelerin de hükmü olmuyor.

Öyleyse bekleme, git, gelme, kalma. Tuzunu al denizin, kahvesini iç başka gözlerin, çünkü bende çimenler var.

Gökyüzü maviyken önsözü hak etmezmiş sevda; sonsöze vuslat binip gecenin heceden heceyle ayrılması tutarmış.

Buna artık dayanmam.

İmzası yazardan mütevellit, kalibrasyonu dar ümitlerin ecnebi umarsızlığınca bir mahlas rica ederim.

Çünkü seni ben diye sevmek artık bana yaraşmaz.

Eziyet olur aşk, hezimetini sırta kadem basmış sen olursan...

Dilara AKSOY